

755

Řád č. 2 / MIXM

František Lazecký (úryvek ze sbírky "Století za stoletím")

Běda, když člověk se přestane ptát
a začne přežvykovat myšlenky jak dobytče slámu.
My však dobytčata nejsme. Nejsme ani stádo,
o kterém si někdo usmyslil,
že je vyžene na úhor nicoty.
Nejsme ani hmyz, jehož svět ohraničuje píď země
nebo úzká chodbička pod smrkovou kůrou.
Netikáme jak umrlčí hodinky v bytě se starým nábytkem,
i k dyž na něm sedával Napoleon
či první z konsulů starého Říma.
Své otázky se nelekáme.
Vyslovíme ji vstříc kosmu
jako ten, kdo stojí ve veřejích noci
a v jejích nezbadatelných hlubinách
hledá svou hvězdu.

x x x

16. listopadu 1989 si připomeneme 5. výročí úmrtí F. Lazeckého

x x x

Neděle František Daniel Merth

Široký potok v povodni
Zděšení v lidech
Jen vysoko nad nimi klidně krouží orel
Jen olše v potoku klidně střásá svůj stín

Rozvodněný potok aut
Hlas: spoutejte smrt
Hlas: vládu nad narozením

Kružnice orla, odpověď vysokých hor
Stín olše, odvaha těsně nad potopou
Neboj se
Pojď

Živly se člověku neklanějí
 Až na jediný živel: lásku
 Síla kružnic orla
 Síla v povodni olše
 Síla nad rojem šašků

Síle přichází z malých chodníčků jaké má zvěř
 Ale nad nimi obloha, která je nezranitelná.

Blahoslavená Zdislava Ivan Slavík

Blahoslavená Zdislava je paní
 svatosti ze všech nejpřístupnější
 svatosti nejstrmější

Kdekoli žijeme Kdykoli
 žijeme , nejsme ani docela
 nešťastní ani docela
 šťastní - ale to právě
 právě to nejde snést!/
 na každém místě a v každé
 chvíli nám nabízí kříž

Všední kříž všedního dne
 kříž života obyčejného
 kříž údělu každodenního

Tutéž bídu lidskosti pouze lidské
 totéž snášení tobě tak nesnesitelné
 všechno to co ty
 nedovedeš snést
 co snášíš tak špatně
 to ona nesla
 jako zíněné roucho které
 oblékala na tělo každý den
 jako řeholi kterou přijímala
 dobrovolně Jako smrt kterou přijala
 s veselím

Pojď tedy a dělej vše
jakos to dělal a jako to
děláš ale dělej to se svatou Zdislavou

Přijmi trochu její pomoc
pomoz jí maličko
uvidíš že všechno bude docela jinak

Zdislava nás učí
jak vycházet podobrém s těmi jež
známe - Není tak lehké
snášet vždy toho jež příliš
dobře znám a není tak dobré
znát bližního příliš!

Zdislava nás učí
jak přijímat laskavě
kdo jsou nám cizí - není tak lehké
vidět bližního
v každém Není tak snadné
prok azovat milosrdenství
ne kdy se nám uzdá ale
ale kdy pro nás je nejméně vhod!

Líbezná paní
učí nás věcem které umíme každý
které neumíme nikdo

Dovedeš se modlit? říká Zdislava
Znáš rozlomit svůj chléb?
Umíš ulehnout? ulehnout jako do věčnosti?
Jen Bůh zná tvé vstanutí A zítřek
je zázrak

Co dělají všichni Na co nemyslí vůbec
Co ztrácejí všichni Co hledají všichni
/svůj život v sedmi dnech/
ty střípky rozbitých nádob neslepitelné
svatá Zdislava je sbírá
ty bludné skutky našich životů
střízlivé nahé úlomky šedých srdcí
věc pokrytou prachem a ~~hozenou~~ kdesi v koutě

Jen slyš chór všedního života
 slyš týden stále se opakující
 Květnou neděli mladosti jež se nevrací
 Zelený čtvrtek nadějí beznadějných
 Veliký pátek opuštěnosti
 Bílou sobotu vlasů šedivých než ses nadál
 jen vrátky nevyhnutelné smrti
 přístupné Vzkříšení

Svatá Zdislava mluví:

Raduj se žes našel

Netruchli žes ztratil

Bůh dal Bůh vzal

Ti kdo zemřeli v Pánu znají

ráj jenž přesahuje všechno pomyšlení

Svatá Zdislava mluví:

Zemřít v Pánu znamená žít svůj úděl

Přijmete-li ho je to ten nejsladší úděl

vznešenější než úděl andělů

Trhejte ovoce kříže

nikdy se nezkazí a nikdy nezahyne

Je hořké ale je rajské

je rajské a je sladké

Já to vím protože jsem ho ochutnala

To říká svatá Zdislava a není

proč bychom jí nevěřili

Návštěva na faře

K.D.

Pater Jan Řehák uzamkl dveře škodovky, prošel několik metrů sněhem, otřepal boty na prahu a vešel do fary. Už se těšil na útulné teplo z akumulčních kamen. Posadí se do měkkého křesla a bude přemítat. Bude se dívat na velký olejový obraz svatého Františka klečícího před křížem. Jeho tvář je zpola zakryta hnědou kapucí.

Pater byl vyčerpán Rozvážel dnes po třech farnostech Katolické ~~na~~ noviny a přitom navštívil několik babiček. Některým přinesl Tělo Páně, s jinými jenom poklábosil u šálku černé kávy. Nejhorší to ovšem bylo ve Velteřicích, tam musel vystoupit z auta a prodírat se sněhem až k horským chalupám roztroušeným

na kopci nazývaném od nepaměti, kdo ví z jakého důvodu, Kovárna.

Kněz se pomodlil malou hodinku z breviáře, odložil knihu s černými deskami a zahleděl se na obraz. Ten pohled ho uklidňoval. Cítil, jakoby tu nebyl sám, světec na obraze mu dělal společníka. Farář ve vedlejší vesnici si koupil jezevčíka Ferdu, jiní měli televizor. Pater Řehák měl obraz. Z uklidňujících myšlenek ho probudilo zaklepaní na dveře. Přišel pan Konopásek a vedl snědého mladíka, zřejmě cikánského původu.

Řekl: "Otče, vedu vám Dezidera, abyste mu napravil hlavu. Pořád si vede tu svou písničku - jako kolovrátek."

"Copak, copak?" zeptal se se zájmem kněz.

"Budu zavržen. Hřešil jsem proti Duchu svatému, a to nemůže být odrušeno. Zabýval jsem se alchymií a čarodějnictvím."

Kněz si všiml širokých jizev na mladíkových zápěstích. zřejmě pokus o sebevraždu, jasný případ pro psychiatra. Ale věda Deziderovi příliš nepomohla. Víme málo o mozku a málo o duši.

"Člověče, vždyť Bůh je láska! Bůh nechce smrt hříšníka, ale v nebi je velká radost nad každým obrácením. Hříchy proti Duchu svatému jsou zarputilost a nenávisť vůči Bohu, a ty máš lítost, dost možná skrupule"

Ukázalo se, že ten človíček nebyl katolík, ale metodista. Nicméně začal chodit pravidelně na faru a později ke zpovědi. Jeho tvář se s postupem času vyjasňovala, i když si stále myslel, že to s ním není v pořádku. Jakoby se zdráhal uvěřit, že Bůh je neskonale dobrotivý. Ale na druhé straně, kolik je samolibých křesťanů, kteří si myslí, že nejjednodušší věcí je dostat se do nebe a že život je procházka růžovým parkem."

Dezider přinášel na faru problémy, ale pater si nestěžoval. Neměl z Dezidera žádný prospěch - peníze, konexe ani slávu, ale cítil, že jedno lidské srdce pro něj bije. Tak vděčného posluchače do té doby nepoznal.

Obrácení K.D.

Oblaka smogu
a valící se davy lidí.

Ještě může jaro promíchat karty,
Ještě dojdu ke zpovědnici,
ještě vidím chrám na návrší,
obalený větrovým javorů
Ještě slyším slova,
ještě se může něco změnit.

Pokrok

K D.

Sondy spěchají k dosud neznámým galaxiím.
 Družice vystopují každou ponorku
 a jsou schopny přečíst titulky v novinách
 kdekoliv na zemském povrchu.

Marnost nad marností!

Až pomohou slepé babičce přejít chodník
 a objeví některého ubožáka,
 pak řeknu, že jsme pokročili.

Věčnost

Josef Pavel

V básni Perónní lístek je obsažena zajímavá představa Jaroslava Seiferta: "Někde jsem četl, že lidé před smrtí/ prožijí znovu v několika vteřinách celý svůj život./ Nevím, kdo promítá na zpocené čelo tak zrychlený film..."

Je to jistě básnická licence, i když je jisté, že okamžiky před smrtí jsou ty nejdůležitější - rozhodují o celé věčnosti, známe přece příběh z bible o dělnících jedenácté hodiny. V těchto chvílích útočí ďábel nejzúřivěji, aby získal svou oběť. Zajímavé je rovněž svědectví lidí, kteří přežili klinickou smrt. Všichni svědčí podobným způsobem. Prošli tunelem a dostali se před světelnou Bytost. Co bude po smrti? Je vžité úsloví o událostech nebo o lidech, o kterých nemáme jistotu: "Uvidíme na věčnosti." Ano, jistě. Víme o všeobecném soudu lidstva na konci časů v údolí Josafat. Ale bude to opravdu divadlo nebo přehlídka všech skutků dějin lidstva?

Myslím spíš, že platí slova z evangelia sv. Jana: "Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. Tak i vy nyní máte zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. A v ten den se mě už nebudete na nic ptát."

Jde tedy o to, aby náš život nebyl naplněn zlem ale dobrem. Zvědavost je jen lidská slabost.

Rekviem Patrik Janda

Zpívám o zkroucené mříži
 prachatického kostela.
 Peklo, zášť vrahů
 jsem vždy na straně křižovaných.

Člověk zapomíná,
 že je uvězněn v těle,
 proto chorál, dech stoupající
 ke kružboví vysoké klenby,
 proto pitvorné chrliče
 hledící spolu s vlaštovkami
 na nás klubko hadů,
 které se můžg proměnit
 v zahradu Božích dětí

Ach děti! Ty nemohly pochopit
 zár a kroutící se břevna kazatelny.

A přece!

Bůh si přeje tanec
 a bezstarostný smích dětí.
 Bůh přijímá celopal nevinných,
 pokroucená těla panen.
 Líbá stopy po hřebech.
 Stal se Veronikou
 a Šimonem z Kyreny.

Zpívám o zkroucené mříži.
 V šílenství žáru může člověk i zpívat.
 Zpívám o vypálené zvonici na Vyšehradě,
 o vyloupaných očích smaragdových spon
 na relikviáři světců.
 Zpívám o narůžovělých stránkách
 mnišských evangeliářů.

S posledním úderem zvonu
 utichne i má píseň.
 Bude ticho, dlouhá zasněžená pláň.

Očekávání

Patrik Janda

Život má své radosti.
 Snoubenci si navlékají prstýnky
 a těší se na to, co jim život připraví.
 Bude se jejich první dítě
 jmenovat Petr nebo Jana?

Kněží při svěcení poslouchají
 litanie ke všem svatým,
 jakoby v tomto okamžiku
 ševelila andělská křídla.
 Z jejich rukou poplynou
 prameny živé vody.
 Kolik bude duší,
 které odevzdají Pánu?

Málokdo však myslí na to,
 jaký bude jeho kříž.

Průzkum

Patrik Janda

Za vysokou zdí je porodnice
 z německých červených cihel.

Jakoby z ostří sekery kapala krev.
 Snad že je v sousedství prázdný chór
 a v posvátných prostorách krouží netopýr?

Lidstvo se naučilo mnoho.
 Ošetřovat nemocné
 a stavět honosné věže.
 A také zabíjet nenarozené děti.

Kateřinky

Patrik Janda

Za mříží kdysi bloumal šílený Smetana,
 o patro výš stíny:
 dílem posedlí, dílem zoufalci,
 dílem vystředníci.

V nemocniční zahradě se skrývá
 pod rododendrony šílené inferno,
 beton a železo, samota krápníků.
 K zmapování situace je nutno podotknout,
 že regiónu kraluje kříž
 na vysoké štíhlé věži.
 Kdysi tu byl klášter,

myši nebo promikující náš komora' e

Zatímco hnijí štětiny prasat,
 chórové modlitby vybruží a nesou se
 až k hranicím vesmíru,
 aby naplnily Newtonův zákon
 a zákon Boží.
 Ano, jsou bystřejší než vesmírné sondy
 a ostřejší než odštěpky slídy.
 V Knize života naskakují smysluplná písmena.

Kázání rybám Patrik Janda

Člověk dosud nevytvořil
 nic krásnějšího než je chorál.
 Neznám nic útěšnějšího
 než je benediktinská zahrádka.
 Jak jsou zanedbané lidské duše,
 kolik atavismu v ž ulicích
 a divošství na fotbalových stadionech!
 S jakou elegancí se vraždí duše!
 Neznám nic hloupějšího
 než nekřesťanský dav.

Svatý Antonín odešel jednou
 od lidí, aby kázal rybám.
 Co by dělal teď v dobách,
 kdy má pravda tenký hlásek

Velkoměsto Patrik Janda

Foušť ve velkoměstě může být rájem
 a také očištěm.
 Na stanici metra U muzea proudí život.
 Anonymní bytosti se zabodávají
 do mých nervů jako devíticásá kočka.
 ne, to není místo pro meditace.
 Dábel zde nabízí své parfémy,
 jakoby mu patřil svět.

Odyseus proplul kolem zrádných útesů
 s voskem v uších.
 Ano, to je ten správný postup.
 Toužím po celách reformovaného kláštera.
 Není nic lepšího než mír v duši.